

KAPITOLA 1

Mechanické svítání je nejhlasitější ve staré kanalizaci. Vrčení strojů, které tlačí slunce po jeho dráze na obloze, se rozléhá tunely a rozechvívá zem pod mýma nohama. Ze stropu se odlupuje malta a padá dolů jako sněhové vločky, takže mě obklopuje bílá clona.

„Neboj se,“ řeknu a vezmu Veroniku za ruku. „Takhle to probíhá každý den. Není to nebezpečné.“

Odtáhne se ode mě, zastaví se těsně mimo můj dosah a žmoulá si ruce. „Kudy půjdeme?“

Otáčím se a snažím se prohlédnout skrz clonu maltové chumelenice. Na chvíli ztrácím orientaci, usilovně vzpomínám, kudy to už od dětství chodívám. Táhle – za bílou stěnou zeje ústí černého tunelu. „Tudy.“

Veronika dokáže číst ze stromů, nebe a vánku, ale na tohle jsem odborník já. V tomhle světě jsem doma. Postupuji jistým krokem – a kde zaváhám, tam nás vede bratrův duch. Jako by Badyán byl jen kousíček před námi a čekal, až ho dojdeme.

Vlezu do kanalizační roury a slyším, že Veronika mě následuje. Dýchá čím dál přerývaněji; vzduch je tu prosycený kouzelnou energií a strachem. Veronika není na stísněné prostory zvyklá. Svým druhým zrakem vidím, že v tom lepkavém vlhku stoky její kouzelná síla září jako maják, zlatavá a teplá navzdory chladu, který tu čiší ze všech stran.

Když se vynoříme na křižovatce, Veronika zakopne a dopadne dlaněmi a koleny do bláta na zemi. Podám jí ruku, že jí pomůžu na nohy, ale ona uhne a postaví se sama.

„Slyšíš to?“ vydechne.

Zavřu oči, abych se mohla lépe soustředit. Někud sem fouká vítr, hvízdá stokami a v dálce slyším šustění listů. Ale na pozadí toho všeho je něco cizorodého, co se k ostatním zvukům nehodí. Bzučilký? Ne. Žbluňkání, zní to jako kroky. Takže děti. Konkurenti, kteří se snaží dorazit do cíle dříve než my. Další žáci, co se chtějí vloupat do školy.

„Pojď, musíme přidat.“ Cítím, že Badyánův duch se nám vzdaluje a začíná se vytrácet z dosahu mých smyslů. „Pospěš si, ještě je můžeme předběhnout.“

„Počkej, Lindo.“ Veronika přistoupí o krok blíž ke mně, pak se zastaví a otáčí hlavou ve snaze zjistit, odkud ten zvuk přichází. „Poslouchej. Jsou nebezpeční.“

Znovu zavřu oči a tentokrát jejich vrčení uslyším. Uklouznu, ozve se hlasité šplouchnutí a vrčení se promění ve vytí. Zaslechli nás. V duchu před sebou vidím jejich hladové bílé oči, neduživě šedivou kůži a lačné tlamy.

Veronika sáhne po luku, jenomže ho u sebe nemá. Její ruka se sevře naprázdno. „Co když na ně narazíme v tom tunelu? Na boj tu není místo.“

„Boj?“ Sevře se mi žaludek a udělá se mi zle. „Nemůžeš s nimi přece bojovat, jsou to ještě děti. Zrovna jako já.“

„Přesně tohle je tvůj problém,“ namítá Veronika. „Jsi příliš měkká. Příliš důvěřivá. Oni toho využijí.“ Zhluboka se nadechne, snaží se uklidnit. „No dobře. Jestliže nechceš bojovat, tak musíme utéct. Co tudy?“ Strčí hlavu do roury, která vede na východ.

Tu cestu znám. Lezla jsem tamtudy, když jsem byla menší. Něco mě však zadrží, na zátylku mi naskočí husí kůže. Badyán tamtudy nešel. Už ho necítím – a to samo o sobě úplně stačí, aby se mi v hlavě

spustil poplach. Tady dole je Badyán všude. Je to jediné místo na světě, o kterém vím, že v něm stále existuje, jediné místo, kde mám víc než jen památku v podobě papírového ptačka.

„Ne,“ špitnu. „Ne. Tamtudy ne.“

„Lindo, musíme vyrazit! Teď hned, nebo nás najdou.“

„Tohle není dobrá cesta, je příliš úzká. Už jsem na ni moc velká.“ Kolem nás to syčí, jak sníh dopadá do vody. Rozpouští se nám na kůži, Veronika má ve vlasech bílou svatozář.

„Nechci umřít tady, pod zemí, tak daleko od oblohy.“ Začne se soukat do roury, ale nemůže jí procpat ramena, a když to zkusí nohama napřed, neprojde boky.

Poodstoupím od ní a zkoumám křižovatku. Je mi nějaká povědomá. Už jsem tu někdy byla, třebaže teď vypadá jinak. Prasklinami v cihlách prorostlo psí víno, plazí se po stěnách a vnáší do této stoky kus přírody. Na jaře to tu všechno bude pokryté mechem, květinami a hlínou, jako by tu žádné město nikdy ani nebylo.

Na tváři mi přistane sněhová vločka a já zakloním hlavu. Nad vířícími vločkami zahlédnu dvířka.

„Musíme nahoru.“

„Cože? Zbláznila ses?“

„Jsme přímo pod Ústavem. Místo do školy můžeme zamířit tam. Seznam těch, které vybrali ke kouzlobraní, tam budou mít taky – jenom se budeme muset dostat do kanceláře koordinátorky.“

Veronika se vysouká z roury, přistoupí ke mně a skrz padající sníh se zahledí vzhůru. „To nedokážeme. Není tu žádný žebřík. A lano s sebou nemám. Nemáme sedák ani karabiny...“ Její hlas, ještě stále vypočítávající věci, které bychom potřebovaly, abychom dokázaly vyšplhat vzhůru k bílému nebi, ustoupí do pozadí.

V dálce, vysoko nad námi, zaslechnu ptačí zpěv. Promlouvá ke mně můj bratr, jako to tady ve starých stokách, kde k němu mám nejbližší, dělává často. Ptám se ho: *Jak jsi to dokázal?*

Usměje se. *Kouzlo.*

„Veroniko.“ Odmlčí se v půli slova a otočí se ke mně. Nabídnou jí svou dlaň. „Podej mi ruku.“

Vyplašeně se odtáhne. „Já nemůžu.“

„Musíš mi věřit.“ Zhluboka se nadechnu. „Slibuju, že se ti nic nestane.“

Vytí zesílilo natolik, že ptačí zpěv už není slyšet, já však vím, že tam stále zní.

Veronika ještě chvíli váhá a pak natáhne ruku. Když se naše dlaně spojí, vytryskne z nich výboj, sníh kolem nás se rozletí na všechny strany a doráží na stěny tunelu.

Stoupáme a sníh stoupá s námi, vzhůru k nebi. Dvířka se s prasknutím otevrou a my jimi proletíme a přistaneme na druhé straně. Sníh se valí za námi, musíme se do dvířek obě opřít ze všech sil, než se nám podaří překonat vánici pod námi a poklop zavřít. Konečně zapadne a prázdným prostorem se rozlehne ozvěna.

Stojíme v rotundě v Ústavu, nad námi se klene kopule vykládaná mozaikou ze zlata a drahých kamenů, jež má znázorňovat nebe nad ní. Slunce v doprovodu měsíce tančí po vytyčených drahách napříč kopulí úplně stejně, jako jeho protějšek putuje po zdi venku.

Veronika je zticha a nedívá se na mě. Krčí se na mramorové podlaze a tře si paže. Už kolem ní nevidím žádnou auru kouzelné síly – jenomže nemáme čas, a tak ji vytáhnu na nohy. Odstrčí mě, ale alespoň se dá do pohybu.

Společně pospícháme napříč síní ke dveřím na vzdálenější straně, označeným „Koordinátorka kouzlobraní“. Pod tím je destička se jménem: Glorieta. Třebaže vím, že v kanceláři nebude – touhle dobou se určitě připravuje na slavnost, kterou povede – srdce mi s každým krokem buší víc a víc.

Přitisknu ucho na dveře, jsou však ze železa, a tak na druhé straně neslyším vůbec nic. Ale i kdyby nás ostatní studenti nedohonili, všude okolo jsou bzučičky a času nemáme nazbyt. Stisknu kliku, zhluboka se nadechnu a zatlačím.

Vklopýtáme dovnitř a dveře se za námi zabouchnou. Stojíme v Dorianově domě. Vypadá úplně stejně jako v den, kdy jsem opustila Železný les. V rohu je pečlivě ustlaná postel, prádelník pokrývají nejruznější tretky a nad ním visí mapa. Přimhouřím oči a snažím se najít město, kam se vydal můj bratr, jenomže řádky a slova se mi rozmazávají před očima, takže je nedokážu přečíst.

Ucítím záblesk městské kouzelné síly, pokroucené a nepřírozené. Bzučilky.

„Pojď, Veroniko – musíme najít seznam se jmény těch, kteří půjdou ke kouzlobraní.“

Začnu šmejdít po Dorianově kuchyni. Srdce mám až v krku, dusím se a na jazyku cítím žluč. Musím ten seznam najít, třebaže se tím nic nezmění, musím to zkrátka vědět. Buď na něm mé jméno je, nebo ne, alespoň však zjistím, jestli to za to stálo – jestli se teď konečně ocitnu tam, kam patřím.

Disharmonické drnění městské kouzelné síly náhle zesílí a do okenic narazí něco kovového a těžkého. Zabouchnu dvířka kredence, kterou právě prohledávám, stáhnou se a rozhlížím se po nějaké skrýši.

Veronika vyskočí vpřed, ještě než ji stihnu zarazit. „Tak dost!“ vykřikne a přeruší dlouhé mlčení, pro ni tak nezvyklé. „Musíme bojovat.“

Rozrazí okenice.

Seberu svou kouzelnou sílu a chystám se bzučilky rozmetat na prach. Tohle však nejsou špehové z města. Je to Zinka. Přijala svou oblíbenou podobu včely a míří přímo ke mně.

„Už se blíží.“ Zní to naléhavě a úsečně. „Musíme vyrazit, hned teď.“

Kdo se blíží? Děti z tunelů? Bzučilky z města? Glorieta a její stroje? Strážci z Železného lesa? Stíny? Na tom však nesejde. „Musím ten seznam vidět,“ syкну.

Když si kleknu, abych se podívala pod Dorianovu postel, Veronika zamíří ke dveřím. „Budu hlídat.“

Zinka se mi vznáší nad hlavou a sleduje Veroniku pohledem. „Je to rozumné?“

Pod postelí nic není. Posadím se a otočím se k bzučilce. „Co jestli je rozumné?“

„*Spouštět ji z očí. Proč si myslíš, že jí můžeš důvěřovat?*“

Stáhne se mi žaludek a udělá se mi zle. Bzučilka se usadí na Dorianově prádelníku mezi všemi těmi věcičkami – přímo na kožených deskách. Když jsem se poprvé rozhlížela po pokoji, z nějakého důvodu jsem je přehlédla.

„Zinko,“ vydechnu, „to je ono.“

Vyškrábu se na nohy. Když se natahuju po složce obsahující jména těch, kteří byli letos vybráni ke kouzlobraní, třesou se mi ruce. Konečně se dozvím, jestli už budu v bezpečí. Jestli můžu přestat utíkat.

Záblesk u dveří mě přiměje odtrhnout oči od desek. Je to Veronika. Září kouzly – a přece už to není ona. Je to bílá postava, světlo jí vychází z každyčkému póru, zorničky má stažené natolik, že se v bílých duhovkách téměř ztrácejí. *Následuj ptáky*, říká, a já znovu pohlédnu na desky, které držím v rukou.

Vší silou je otevřu. Jsou prázdné, až na jedinou věc – bratrova ptáčka složeného ze starého, zažloutlého papíru. Jak ho tak pozoruju, hrany mu začnou černat, jako by je spaloval neviditelný oheň. Známký ožehnutí se rychle šíří ke středu, až je celý ptáček ohořelý. Máchne křídly, jeho píseň zní spíše jako výkřik než jako hudba. Natáhnu se po něm, abych ho zachránila, ale on se mi drolí pod rukama.

Neuplyne ani pár vteřin a ptáček se rozpadne a nezůstane po něm ani stopy – nic kromě stínu, jenž mi obarvil špičky prstů.